

مطبوعات

«نیوزویک» روی «دکه» پس از یک‌سال انتشار دیجیتال
هنوز نسخه‌های چاپی خواهان دارد
هفته‌نامه «نیوزویک» یک‌سال پس از اینکه اعلام شد فقط به‌صورت دیجیتال منتشر می‌شود، دوباره به عرصه مطبوعات چایی بازمی‌گردد. این شاید خبر خوبی برای کسانی باشد که علاقه و حتی «ایمان» زیادی به کاغذ دارند؛ آنها کاغذ را دارای ویژگی‌هایی می‌دانند که حتی بوی آن، مخاطب را مدهوش می‌کند و اصلا باور نمی‌کنند روز گاری پیش آید که آدم‌ها فقط روی وسایل الکترونیکی نسخه‌های دیجیتالی روزنامه‌ها و مجلات را بخوانند و خبری از دکه‌ها و موزان و مجلدات نباشد. در هر حال، خبر اینکه «نیوزویک» به‌صورت چایی به خانه‌ها و شرکت‌ها بازمی‌گردد، برای مومنان به کاغذ و علاقه‌مندان مطبوعات چایی می‌تواند اتفاق خوبی باشد.

«نیوزویک» بعد از هشت‌دهه انتشار و سربلندی، در حالی که در سال ۱۹۹۱ تعداد خوانندگانش به ۳۳میلیون نفر رسیده بود، از سال ۲۰۱۰ روزگار خوشی را نگذراند. خلاصه ماجرا را روزنامه «نیویورک تایمز» اعلام کرد که از سال آینده میلادی (۲۰۱۳)، مجله انتشار چایی خود را پايان خواهد داد و به نام «نیوزویک گلوبال» فقط دیجیتالی خواهد بود. نسخه دیجیتالی این هفته‌نامه هم موفق نبود و در آگوست (شهریور) به یک شرکت کوچک رسانه‌ای فعال در فضای دیجیتال فروخته شد. در سپتامبر (مهر) نیز جیم ایمپوکو سردبیر کل «نیوزویک» شد.

ایمپوکو گفته است که «نیوزویک» در ژانویه یا فوریه (دی یا بهمن) سال ۲۰۱۴، دوباره به‌صورت چایی منتشر خواهد شد و البته این‌بار به‌صورت یک هفته‌نامه لوکس شبیه به «اکونومیست» خواهد بود نه

هفته‌نامه‌ای جذاب‌تر مثل «تایم». مدیران «نیوزویک» تصمیم گرفته‌اند که بیش از آگهی‌های مطبوعاتی، بر مشترکان تکیه داشته باشند. در همان روزی که خبر بازگشت «نیوزویک» منتشر شد، «فایننشال تایمز» نوشت که «نیوزویک» نسبت به گذشته، کمتر تصویری و البته گران‌تر خواهد بود؛ مجله‌ای ۶۴صفحه‌ای در صدهزار نسخه.

وقتی سال گذشته اعلام شد «نیوزویک» دیگر چایی منتشر نمی‌شود، مقالات و اظهارنظر‌های فراوانی درباره پایان دوره چایی و آغاز دوره دیجیتال در ژورنالیسم ابراز شد. سانی ابارادو، رییس جامعه ژورنالیست‌های حرفه‌ای آمریکا در مقاله‌ای که در شماره آخر سال «کوئیل»، مجله رسمی این جامعه، نوشت، گفت که «تغییرات» «نیوزویک» تعجب‌آور نبود. من تعجب می‌کنم از اینکه چطور نسخه چایی این همه طول کشید چون مدت‌ها قبل جذابیت خود را از دست داده بود؛ با این حال، او نوشت که نسخه دیجیتالی یعنی آینده، اما بسیاری از ناشرانی که می‌شناسد، به این زودی آماده نخواهند بود نسخه‌های چایی را کنار بگذارند. البته ابارادو، تغییر شکلی ژورنالیسم را چندان مهم هم نمی‌دانست. او نوشت: «ناپدیدشدن نسخه‌های چایی، پدیده‌ای است که خیلی به ژورنالیسم مربوط نمی‌شود. در شش‌سال اخیر که تعداد ژورنالیست‌های حرفه‌ای در رسانه‌های چایی کم شده، آنها سرانجام توانسته‌اند در رسانه‌های نوین کار پیدا کنند چون قادر بوده‌اند خود را با مهارت‌های لازم برای کار در رسانه‌های نو وفق دهند. حتی در رسانه‌های سنتی هم آنها باید خود را با ابزار جدید ژورنالیسم هماهنگ می‌کردند. به ابراز و موقعیت شغلی ژورنالیست‌ها تغییر کرده اما نقش ژورنالیست تغییر نکرده است»

در تابستان اسسال رسانه‌ها اعلام کردند آخرین خطوط تلگراف جهان در هند کار خود را پایان داده‌اند و البته بعدتر مشخص شد هنوز خطوط تلگراف در کشورهای زیادی فعالیت می‌کنند؛ مثلاً در کانادا، هنوز سالانه ۲۰هزار تلگراف فرستاده می‌شود و شرکت «تلگرامر کانادا» در حال فعالیت جدی است. اما اگر امسال هم نشد، سرانجام در روزگاری، کار خطوط تلگراف و اختراع دوران‌ساز «ساموئل مورس» به پایان خواهد رسید ولی با الهام از گفته دیبسر جامعه ژورنالیست‌های حرفه‌ای آمریکا، نمی‌توان گفت نیاز به انتقال پیام وجود نخواهد داشت. ژورنالیسم نیز چنین است؛ چه «نیوزویک» روی دکه‌ها بازگردد و چه روی وب‌سایت‌ها منتشر شود، ژورنالیست‌ها بهترین گزارش‌ها را در آن می‌نویسند و مخاطبان هم آنها را خواهند خواند.

اروپا

فرانسوی‌ها علاقه‌ای به نشست‌های خبری ندارند

فرننگیس بیات

کنفرانس‌های خبری رییس جمهور فرانسه معمولاً به صورت فصلی برگزار می‌شود. اولین کنفرانس خبری (فرانسوا اولاند) با حضور ۳۵۰ روزنامه‌نگار داخلی و خارجی، شش ماه بعد از انتخاب او برگزار شد. کنفرانس‌ها معمولاً و (باید) در کاخ الیزه در سالن «جشن‌ها» برگزار شود. در اولین کنفرانس، اولاند حدود ۴۰دقیقه نطق داشت که تقریباً دوبرابر زمان پیش‌بینی‌شده بود و در حدود یک ساعت و ۳۰ دقیقه به سوالات جواب داد. مسوول رسانه‌ای کریستین گراول، معمولاً روزنامه‌نگار پرسنده را انتخاب می‌کند.

نحوه چینش صندلی‌ها گاه باعث ایجاد مناقشه می‌شود؛ روزنامه‌نگاران در یک ردیف و اعضای هیأت‌دولت در ردیف‌های کناری. نحوه استقرار روزنامه‌های دولتی نیز مورد توجه روزنامه‌نگاران است. جایی که مسائل داخلی تقدم داشته باشد، تمرکزها بر وزیر کشور و البته سوالات مربوط به اوست. سوالات مهم سیاست خارجی

در الیزه معمولاً توسط روزنامه‌نگاران آلمانی پرسیده می‌شود. تاریخ برگزاری کنفرانس‌های رییس‌جمهوری به پنج‌سال پیش برمی‌گردد. اولین کنفرانس خبری ریاست‌جمهوری در فرانسه توسط ژرژ دوکل برگزار شد. بعد از او توسط ژرژ بیهیه برگزار می‌شد و از ۱۹۶۹ این رویه را پیش برده. در ۱۹۷۴ والری ریسکار دستن برای اولین‌بار «نشست‌های مطبوعاتی» را سازماندهی کرد. اینکارد دستن در واقع با فاصله گرفتن از «کنفرانس‌های مطبوعاتی» برای اولین‌بار برای ارزیابی و فضاوت در مورد دولت او در روز روز اول تن به برگزاری نشست‌های مطبوعاتی داد که پیش‌تر منظره بود تا پرسش و پاسخ چطور فرانسوا میتران در ۱۹۹۱ یکی از کنفرانس‌های مطبوعاتی خاص را برگزار کرد؛ کنفرانسی که از حمایت فرانسه در حمله به عراق به شدت دفاع می‌کرد. ژاک شیراک در طول سال‌های ۱۹۹۵ تا ۲۰۰۷ یعنی حدود ۱۲ سال، چهار کنفرانس مطبوعاتی برگزار کرد. او تلاش چندانی برای برقراری تماس با روزنامه‌نگاران نداشت و برگزاری تنها چهار کنفرانس به شدت مورد انتقاد رسانه‌ها بود. نیکلا سارکوزی نیز چندان مایل به برگزاری نشست‌ها یا کنفرانس‌های مطبوعاتی نبود. سوالات معمولاً توسط روزنامه‌نگارانی پرسیده می‌شود که توسط مسوول رسانه‌ای الیزه انتخاب می‌شوند. رییس‌جمهور همیشه ایستاده و روزنامه‌نگاران روی صندلی می‌نشینند و در صورت تمایل می‌توانند موقع طرح پرسش بامیکروفن بایستند. چیش جلسه به صورتی است که چندان نظر را برای فرانسوا اولاند معروف است که زیرکی خاصی در طرح پرسش پیش از طرح آن، توسط روزنامه‌نگاران دارد. یعنی او مسایلی را در نطق خود می‌گنجاند که از فشار سوا‌ل‌های روزنامه‌نگاران فرار کند. در یکی از مناقش‌ه‌رنگیزترین اظهارنظر‌ها اولاند گفته بود: «فکر می‌کنم کل فرانسوی‌ها به روزنامه‌نگاران خلاصه شوند» و در اظهارات عجیب دیگری گفته بود که «امن هم از میان مردم باخبر هستم، برای رفتن به بروکسل به صورت ناشناس با قطار سفر می‌کنم و در بین راه در ایستگاه‌های قطار با مردم صحبت می‌کنم» یکی دیگر از مسایلی مناقشه‌برانگیز در کنفرانس‌های مطبوعاتی، نحوه کاربرد و استفاده از واژه «من» به وسیله اولاند است.

عکس: Reuters

نشست‌های خبری کاخ سفید می‌تواند الگویی برای مشاوران رسانه‌ای نهاد ریاست‌جمهوری ایران باشد

تلاش در اکیپ خبری برای گرفتن صندلی ردیف اول

سعید ارکان‌زاده یزدی

تیر خورد – برگزار می‌شود، خبرنگاران که روی صندلی‌های مخصوص به خود نشست‌اند، سوالات خود را خلاصه، بدون لکنت و خیلی جدی می‌پرسند، رییس‌جمهور ایستاده پشت تریبون جواب می‌دهد. گاهی خبرنگاران به شکل این نشست‌ها معترضند؛ آنها می‌گویند که برخی خبرنگاران به‌قدری که لازم است، سوال‌های چالش‌برانگیز از رییس‌جمهور نمی‌پرسند یا اینکه خبرنگارانی که در دو ردیف جلو سالن می‌نشینند، فرصت بیشتری برای طرح سوالات خود دارند.

برای سال‌ها، اغلب نشست‌های خبری کاخ‌سفید، بدون اجازه نقل قول بود اما از زمان آیزنهاور، بیشتر نشست‌های خبری، به صورت علنی برگزار می‌شود. اولین روسای‌جمهور آمریکا در قرن بیستم، نشست‌های خبری منظم داشتند اما از دوره آیزنهاور، به جز دوران کارتر، نشست‌های خبری رییس‌جمهور زمان مشخصی نداشت‌اند و مشاوران رسانه‌ای کاخ‌سفید ترجیح داده‌اند که برای رسانه‌هایانتظار برگزاری نشست خبری ریاست‌جمهوری در یک زمان مشخص را درست نکنند. در دوره کلینتون و بوش پسر، به‌طور متوسط در هرامه دو نشست خبری را رییس‌جمهور برگزار شده بود. در دوران اوباما، آمار همین‌طور بوده است.

با وجود فرصت‌هایی که روسای‌جمهور برای حضور در اماکن عمومی و تلویزیون دارند، نشست‌های خبری اهمیت سابق خود را از دست داده‌اند اما همچنان یکی از فرصت‌های حضور در عرصه عمومی به‌شمار می‌روند. برای نمونه، یکی از نشست‌های خبری اخیر اوباما در ۹ آگوست، مصادف با ۱۶ مرداد، برگزار شد اما بسیاری از منتقدان رسانه‌ای را راضی نکرد چون وقتی که نشست تمام‌شد، خیلی از منتقدان رسانه‌ای گفتند خبرنگاران کاخ‌سفید هیچ سوال چالشی از رییس‌جمهور نپرسیدند و یک منتقد رسانه‌ای به نام «سیلویو کانتو» به طنز گفت که «رییس‌جمهور به سوالاتی که از او پرسیده نمی‌شود، پاسخ نمی‌دهد». او حتی گفت که خبرنگاران کاخ‌سفید با این کار نکردنشان پول‌های سردبیرانشان را می‌زدند و حتی باید از آنها برای نپرسیدن سوال درست و حساسی شکایت کرد. در سال‌های اخیر، شام‌های سالانه مجلسی که انجمن گزارشگران کاخ‌سفید با حضور روسای‌جمهور برگزار می‌کند، با انتقادات زیادی روبه‌رو شده است. منتقدان می‌گویند که با این کار‌ها، ژورنالیست‌ها بیش از حد به دولت نزدیک می‌شوند.

یکی از مشکلات بزرگی که در نشست‌های خبری کاخ‌سفید وجود دارد، این است که رییس‌جمهور یا تیم مشاوران مطبوعاتی او تعیین می‌کنند که چه کسی باید سوال بپرسد. دایره‌المعارف ژورنالیسم (انتشارات سیج، ۲۰۰۹) نوشته است که تلویزیون‌های ای‌بی‌سی، سی‌بی‌اس، ان‌بی‌سی، سی‌ان‌ان، فاکس و نیز خبرگزاری‌های آسوشیتدپرس، رویترز و بلومبرگ، در رتبه اول سوال پرسیدن قرار می‌گیرند و پس از آنها، روزنامه‌های سراسری نیویورک تایمز، لس‌آنجلس تایمز، وال‌استریت‌ژورنال، واشنگتن پست و یواس‌ای تودی قرار دارند. پس از آنهاست که هر رییس‌جمهور بنا بر علائقش، رسانه‌هایی را برای سوال پرسیدن انتخاب می‌کند؛ مثلاً اوباما در اولین نشست‌های خبری خود، به یک وبلاگ‌نویس از هافینگتون‌پست اجازه داد که سوال بپرسد.

اینکه رییس‌جمهور انتخاب کند که چه کسی باید سوال بپرسد، یکی از نقاط‌ضعف نشست‌های خبری کاخ‌سفید است. در فوریه ۲۰۰۹، اوباما در نشست خبری خود به دنبال خبرنگاران فاکس‌نیوز و ان‌بی‌سی می‌گشت تا سوالاتشان را بپرسند و وال‌استریت ژورنال نوشت که این کار اوباما باعث به‌وجودآمدن این ناپی‌رییس از شرکت تریبیون، دبیر از شبکه رادیویی امریکن ارین و خزانه‌دار از نیویورک تایمز است. بقیه اعضای هیأت‌مدیره هم از روزنامه وال‌استریت‌ژورنال، رادیوی ان‌بی‌آر، بلومبرگ و سی‌بی‌اس و یاهو‌نیوز هستند. گزارشگران کاخ‌سفید، یک سایت غیررسمی هم دارند که در آن «اتفاقات هیجان‌انگیز روزانه و چیزهای دیگر» را برای هم می‌نویسند.

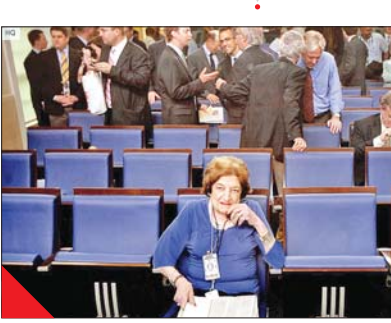
خبرنگاران کاخ‌سفیدنشست‌های خبری وفعالیت‌های حوزه ریاست‌جمهوری را پوششش می‌دهند. وقتی که نشست‌های خبری ریاست‌جمهوری در سالن «جیمز اس‌برادی» کاخ‌سفید – نامیده شده به‌نام سخنگویی که در زمان ریگان

نشست خبری جلودر بیابند، وقتی که هلن توماس پس از ۵۰سال بازنشسته شده، صندلی‌اش به آسوشیتدپرس رسید و فاکس‌نیوز از ردیف دوم به ردیف اول منتقل شد.

برای اینکه همه خبرنگاران حوزه کاخ‌سفید نمی‌توانند همراه رییس‌جمهور در همه‌برنامه‌های عمومی شرکت کنند، گروهی کمتر از ۱۰ نفر به‌نام «اکیپ خبری» به صورت دوره‌ای در هرروز انتخاب می‌شوند تا برنامه‌های عمومی رییس‌جمهور را پوشش دهند و تولیدهای خود را با دیگر همکاران حوزه خبری به اشتراک بگذارند. طبیعی است که اخلاق حرفه‌ای حکم می‌کند که آنها همه تولیدات خود را به دیگر همکاران بدهند. قهرست رسانه‌هایی که هرروز برنامه‌های رییس‌جمهور را پوشش می‌دهند، در سایت کاخ‌سفید می‌آید و این افراد به طور منظم عوض می‌شوند. مثلاً در روز ششم آگوست ۲۰۱۳، از خبرگزاری‌ها آسوشیتدپرس، بلومبرگ و رویترز، از آژانس‌های عکس خبری آسوشیتدپرس، رویترز و فرانس پرس، از تلویزیون‌ها شبکه فاکس، از رسانه‌های چاپی نیوزویک و از رادیوها ان‌بی‌سی، همراه رییس‌جمهور در داخل کاخ‌سفید بودند. گروهی دیگر نیز در سفری که اوباما به خارج از کاخ‌سفید داشت، حاضر بودند. رسانه‌هایی که

بیشتر برای کار در این «اکیپ خبری» شرکت می‌کنند، اولویت بیشتری از سوی انجمن گزارشگران کاخ‌سفید برای گرفتن جای بهتر در سالن نشست خبری دارند. چون رسانه‌ها باید خودشان هزینه پوشش خبری برنامه‌های کاخ‌سفید را بدهند، شرکت در اکیپ‌های خبری مخصوصاً برای تلویزیون‌ها خرج زیادی برمی‌دارد و به همین دلیل است که تلویزیون‌ها در جاهای بهتری در سالن نشست خبری جای گرفته‌اند. به همین دلیل بود که فاکس‌نیوز در رقابت با بلومبرگ و رادیوی ان‌بی‌آر، برای رفتن به ردیف اول برنده شد.

خبرنگاران حوزه کاخ‌سفید، به صورت تمام وقت در داخل کاخ مستقرند و جای مخصوص به خود را دارند. این خبرنگاران از سال ۱۹۱۴، یک‌سال بعد از اینکه اولین نشست خبری وودرو ویلسون، رییس‌جمهور آمریکابکار گزار شد، «انجمن گزارشگران کاخ‌سفید» دارند. همین انجمن است که مشخص می‌کند کدام صندلی سالن نشست خبری کاخ‌سفید به کدام رسانه اختصاص می‌یابد

هلن توماس/ عکس: Gettyimages

در هیات‌مدیره انجمن خبرنگاران کاخ‌سفید، همان خبرنگارانی که در نشست‌های خبری شرکت می‌کنند، حاضرند. برای دوره ۲۰۱۴ – ۲۰۱۳، رییس‌این انجمن نماینده روزنامه‌های مک‌کلاچی در نشست‌های خبری، ناپی‌رییس از شرکت تریبیون، دبیر از شبکه رادیویی امریکن ارین و خزانه‌دار از نیویورک تایمز است. بقیه اعضای هیأت‌مدیره هم از روزنامه وال‌استریت‌ژورنال، رادیوی ان‌بی‌آر، بلومبرگ و سی‌بی‌اس و یاهو‌نیوز هستند. گزارشگران کاخ‌سفید، یک سایت غیررسمی هم دارند که در آن «اتفاقات هیجان‌انگیز روزانه و چیزهای دیگر» را برای هم می‌نویسند.

خبرنگاران کاخ‌سفیدنشست‌های خبری وفعالیت‌های حوزه ریاست‌جمهوری را پوششش می‌دهند. وقتی که نشست‌های خبری ریاست‌جمهوری در سالن «جیمز اس‌برادی» کاخ‌سفید – نامیده شده به‌نام سخنگویی که در زمان ریگان

«هلن توماس» که بیش از ۵۰سال حوزه خبری کاخ‌سفید را پوشش می‌داد، در اواسط سال ۲۰۱۳ در ۹۲سالگی درگذشت. او از دوره ریاست‌جمهوری جان‌اف‌کندی، اخبار کاخ‌سفید را برای یونایتدپرس اینترنشنال پوشش می‌داد و در دوره اوباما بازنشسته شد. هلن توماس یک صندلی ویژه در وسط ردیف اول سالن نشست‌های خبری ریاست‌جمهوری در کاخ‌سفید داشت که خبرنگاران حرفه‌ای‌ترین رسانه‌های جهان بر آنها می‌نشینند.

آن سوی دنیا، حسن روحانی، در اولین نشست خبری پس از گرفتن حکم رسمی ریاست‌جمهوری، با دردسری روبه‌رو شد؛ مسئولان رسانه‌ای او نمی‌توانستند به همه حدود ۸۰ خبرنگاری که می‌خواستند سوال خود را مطرح کنند، وقت بدهند و ناچار به گزینش بودند. برای همین، خبرنگارانی که نتوانسته بودند سوال خود را مطرح کنند، در انتهای نشست خبری، با صدای بلند به روحانی معترض شدند. رییس‌جمهور هم از پشت همان تریبون به مشاورانش گفت که باید سازوکاری برای نشست‌های خبری اندیشید تا خبرنگاران بتوانند سوالاتشان را مطرح کنند و از نشست‌ها راضی باشند.

ناراضیاتی از نشست‌های خبری ریاست‌جمهوری، مختص به ایران نیست؛ حتی با وجود نظم و دقتی که در نشست‌های خبری کاخ‌سفید رعایت می‌شود، خبرنگاران آن حوزه نیز از روند نشست‌ها راضی نیستند. در فوریه ۲۰۱۳، خبرنگاران حوزه کاخ‌سفید توسط انجمن رسمی خود به کاخ‌سفید اعتراض کردند که در یکی از آخر هفته‌ها، دسترسی رسانه‌ها به رییس‌جمهور آمریکا میسر نبوده و خواهان «شفافیت» بیشتر تیم رسانه‌ای اوباما شدند. با این حال، نظمی نسبی در نشست‌های خبری کاخ‌سفید برقرار است که می‌تواند الگویی

شکلی برای نشست‌های خبری در ایران باشد البته با محتوایی بومی و ایرانی. سالن نشست خبری کاخ‌سفید، ۴۹ صندلی اصلی دارد که هر صندلی با اسم

به یک رسانه تلویزیونی، رادیویی، آنلاین، چایی یا خبرگزاری اختصاص داده شده است. دو ردیف اول این سالن به بزرگ‌ترین رسانه‌های جهان اختصاص دارند و در ردیف‌های عقب‌تر، خبرنگاران رسانه‌هایی با مخاطب کمتر می‌نشینند. عکاس‌ها و فیلمبرداران و برخی از خبرنگاران رسانه‌های کوچک‌تر هم اطراف صندلی‌ها، دوربین‌ها و قلم‌ها را در دست دارند. کاخ‌سفید یک سخنگو دارد که وظیفه‌اش برگزاری نشست‌های خبری و ارتباط کل مجموعه ریاست‌جمهوری با رسانه‌هاست. می‌توان گفت که تقریباً هرروز، نشست‌های خبری با حضور

سخنگوی کاخ‌سفید یا معاونان او برگزار می‌شود. سخنگو بسیاری از خبرنگاران حوزه خبری کاخ‌سفید را به اسم کوچک صدا می‌زند و آنها نیز او را به اسم کوچک می‌خوانند؛ این البته جزو ویژگی‌های رفتاری آمریکایی‌هاست که خیلی خودملنی می‌شوند و مزیتی حرفه‌ای در کار آنها محسوب نمی‌شود. اما همین را می‌رساند که خبرنگاران انقدر در کار در حوزه خبری خود قدمت دارند که یکدیگر را می‌شناسند. گاهی سخنگو یک خبر یا مصوبه را برای خبرنگاران می‌خواند و بعد سوال و جواب اتفاقی می‌افتد یا گاهی از همان اول، پرسش و پاسخ شروع می‌شود. در برخی از همین نشست‌های خبری، رییس‌جمهور آمریکا حاضر است و مستقیماً به سوالات جواب می‌دهد. متن کامل تمام این پرسش و پاسخ‌ها، روی سایت اطلاع‌رسانی کاخ‌سفید قرار داده می‌شود؛ حتی متن جلسات پرسش و پاسخی که صبح‌های اول وقت، خبرنگاران با سخنگو دارند و حالت غیررسمی‌تری دارند.

خبرنگاران حوزه خبری کاخ‌سفید، به صورت تمام وقت در داخل کاخ مستقرند و جای مخصوص به خود را دارند. این خبرنگاران از سال ۱۹۱۴، یک‌سال بعد از اینکه اولین نشست خبری وودرو ویلسون، رییس‌جمهور آمریکا در آن زمان، برگزار شد، دارای «انجمن گزارشگران کاخ‌سفید» هستند و یک بورسیه تحصیلی و چند جایزه ژورنالیستی هم به‌صورت سالانه برگزار می‌کنند. خبرنگارانی که در جلسات خبری کاخ‌سفید شرکت می‌کنند و نیز آنهایی که حوزه ریاست‌جمهوری را پوشش می‌دهند، در این انجمن عضو هستند. همین انجمن است که مشخص می‌کند کدام صندلی از سالن نشست خبری کاخ‌سفید به کدام رسانه اختصاص می‌یابد. قوانینی هم در این زمینه وجود دارد؛ مثلاً رسانه‌ها اجازه ندارند با خالی شدن یک صندلی، بیش از یک ردیف در سالن

صندلی هر رسانه در سالن نشست خبری کاخ‌سفید به وسیله انجمن گزارشگران کاخ‌سفید مشخص می‌شود (جایگاه رسانه‌ها در سال ۲۰۱۰)					
جایگاه	تریبون رییس‌جمهور				
ردیف اول	سی‌ان‌ان	رویترز	ای‌بی‌سی	آسوشیتدپرس	سی‌بی‌اس
ردیف دوم	رادیو آسوشیتدپرس	نیویورکتایمز	واشنگتن‌پست	ان‌بی‌آر	رادیو سی‌بی‌اس
ردیف سوم	رادیو ای‌بی‌سی	تریبیون	پولی‌تیکو	ای‌وی‌آر آن	یواس‌ای تودی
ردیف چهارم	نشان ژورنال	وی‌اوی	نشان ژورنال	نیویورک‌دیلی‌نیوز	ام‌اس‌ان‌بی‌سی
ردیف پنجم	شیکاگوسانتایمز	رادیو فاکس‌نیوز	نیویورک‌پست	هرست	تایم
ردیف ششم	داو جونز	بی‌ان‌ای	سی‌اس‌ام	مدیا‌نیوز	سی‌بی‌اچ
ردیف هفتم	فایننشالتایمز	اسکرپیس	بی‌بی‌سی/بالتیمور سان	سی‌بی‌ان	دالاس‌مورنینگ‌نیوز
					تاک رادیو